

UUS ÕPILANE PAAVO

Mina olen Ella. Ma käin teises klassis. Meil on tore klass ja tore õpetaja. Või õigemini oli, enne kui Paavo tuli.

Paavo on uus õpilane. Ta tuli meie klassi, sest tema ema meelest on meie õpetaja geenius. Õpetaja andis Paavo emale nimelt nõu, et ta Paavo varem magama saadaks, sest poiss oli nii väsinud. See töötaski. Paavo muutus väga ärksaks. Lisaks sellele, et ta on nüüd ärkvel, on ta ka kibe võistleja. Ükskõik milles. Kui meie toitu ette tõstame, on Paavo juba magustoidu juures. Kui meie riidesse paneme, siis tema juba kiigub. Kui meie teeme matemaatikat, teeb tema juba lisaülesandeid. Kui meie veel oma kotte ja ranitsaid kokku pakime, ootab Paavo meid juba kooli välisukse juures.

„Mina võitsin!“ rõõmustas Paavo, kui me jälle kord temani olime lonkinud.

„Elu pole mingi võistlus,“ turtsatas Tuukka.

„Mina kavatsen kõige kauem elada,“ ütles Paavo.

„Samas stiilis jätkates see ei õnnestu,“ leidis Tuukka.

„Mina elan stiilsemalt kui teised,“ selgitas Paavo.

„Täna oli pikk päev,“ ohkas Hanna.

„Minu päev oli palju pikem,“ ohkas Paavo.

„Mu koolikott on nii jube raske,“ kaebas Tiina.

„Minu kott on nii jube raske, et see tuli traktoriga kooli tuua,“ kaebas Paavo.

„Õpetaja andis liiga palju koduseid ülesandeid. Emal ei ole küll aega neid kõiki ära teha,“ vingus Samppa.

„Minu õpetaja andis nii liiga palju koduseid ülesandeid, et ema peab rentima tehase ja nende jaoks töötajad palkama,“ vingus Paavo.

„Sul on sama õpetaja kui meil teistel,“ märkis Tuukka.

„Minu õpetaja on nii sama, et kõik arvad, et ta on kaksik,“ märkis Paavo.

„Ma sõidan õpetajale korralikult sisse, kui ta veel koduseid töid annab,“ urises Pukari.

„Mina kirjutan direktorile märkuse, kui ta õpetajale sisse ei sõida,“ urises Paavo.

„Kas mingeid koduseid töid jäi ka vői?“ küsis Pate. Selle peale ei öelnud Paavo midagi. Võib-olla ta ei osanud. Patega pole sugugi hea võistelda.

Läksime pärast tunde oma lemmikkivi otsa, mis asus õpetaja uue maja hoovis. Õpetaja oli üsna hiljuti korterist vanasse puumajja kolinud. Kivi otsas oli ka sellepärast hea istuda, et sealt sai lehvitada õpetajale ja ta naisele, kes oma kodu remontisid. Õpetaja meelest oli ka kindlasti tore, et ta nägi meid iga kord, kui elutoa aknast välja vaatas. Välja arvatud muidugi siis, kui kardinad olid ette tõmmatud. Need olid üsna tihti ette tõmmatud. Kõikide meelest oli pisut veider, et õpetaja tahtis nii harva aknast välja vaadata. Samas oli kahju, et me kõik koos enam kivi otsa ei mahtunud. Sinna mahtus täpselt seitse, aga koos Paavoga oli meid nüüd kaheksa. Kõige rohkem tegi see tuska muidugi Tuukkale, kes jäi kohast ilma, sest ta oli kõige aeglasem jooksja.

„Ma lähen hoopis koju koduseid ülesandeid tegema,“ pomises Tuukka. Ära minnes virutas ta jalaga lehehunnikut, mille õpetaja oli eelmisel päeval kokku riisunud.

Meil oli muidugi kahju. Mitte niivõrd lehehunniku, vaid selle pärast, et me pidime tegelikult üheskoos nädalalõppu kavandama. Ilma Tuukkata on raske midagi planeerida, sest talle tulevad alati kõige paremad mõtted pähe. See tuleb sellest, et ta on geenius. Meie ülejäänud oleme täiesti tavalised, välja arvatud Pate. Ma oleksin Patesse kindla peale armunud, kui ta ema ei oleks koolidirektor. Keegi ei tahaks endale ämmaks koolidirektorit.

„Mis me teeme?“ küsis Hanna.

„Lähme koju õppima?“ pakkusin välja.

„Ma mõtlesin nädalavahetust. Mis me laupäeval teeme?“ täpsustas Hanna.

„Õpime,“ pakkusin mina.

Tiina aga tegi ettepaneku, et me viiksime tema vanaemale mahla ja saiakesi nagu Punamütsike. Hanna pakkus välja, et me võiksime romantiliselt seigelda, just nagu filmides. Samppa pakkus, et me võiksime päästa Gotham City, just nagu „Batmanis“. Ent loomulikult ainult sel juhul, kui ema lubab.

„Kumma ema? Batmani ema või sinu ema?“ küsis Pate.

„Mõlema,“ vastas Samppa.

Pate pakkus välja, et me võiksime kõigepealt viia Batmani vanaemale mahla ja saia-kesi ning seigelda seejärel koos oma emadega romantiliselt Gotham Citys. Pukari tegi ettepaneku, et ta võiks toppida kõik peale Pate nahkhiiretelefoni sisse, sest kõikide teiste mõtted olid tema arvates täiesti lootusetult rumalad. Ometi kord olin temaga sama meelt.

„Pole Tuukkat, pole mõtteid,“ ohkasin.

„Tuukka suudab leida kadunud mõtte,“ möönis Hanna.

„Tuukka on plaanide tőotatud maa,“ lisas Tiina.

„Kui Batmanil oleks suur vend, siis oleks see Tuukka,“ ütles Samppa.

„Tuukka on peaaegu samasugune geenius kui kindral Patton,“ möönis ka Pukari.

Sigines haudvaikus. Kõik vahtisid Pukarit. Ta oli omadega ilmselgelt sassis. Olukord oli murettekitavam, kui me olime osanud aimata.

„Kellest te räägite?“ küsis omakorda Pate.

„Mul on üks mõte,“ ütles Paavo.

Pöörasime pilgud Pukarilt Paavole.